

ثُمَّ
أُقْتَلُ ،
ثُمَّ
أُحْيَا ،
ثُمَّ
أُقْتَلُ ،
ثُمَّ
أُحْيَا Ebû Hüreyre’den
nakledildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: “Varlığım elinde
bulunan Allah’a yemin ederim, istedim ki, Allah yo­lunda savaşım
öldürüleyim ve diriltileyim, öldürüleyim tekrar diriltileyim, sonra
öldürülüp diriltileyim, daha sonra tekrar diriltileyim ve
öldürüleyim!” (Buhârî, Temennî, 1) İbretle Rabbimizin
hikmetlerini şu gün gürüyoruz. Al-i İmran suresi 141. ayette “Bir de Allah,
böylece iman edenleri günahlardan arıtmak, inkârcıları ise yok etmek
ister.” buyrulmaktadır. Yüce Yaratan iman edenlerle iman etmeyenleri dün ayırt
ettiği gibi bugünde birbirinden ayırt ediyor. Artık hiç kimsenin bahanesi kalmamıştır.
İnanmayanların ayırt edildiği şu günde herkes inananların yanında yer almak zorundadır.
Kur’an-ı Kerimde şöyle buyruluyor. وَمَا
أَصَابَكُمْ
يَوْمَ
الْتَقَى
الْجَمْعَان
16; فَبِإِذْنِ
اللّهِ
وَلِيَعْلَم
14;
الْمُؤْمِنِ
10;نَ }
وَلْيَعْلَم
14; الَّذِينَ
نَافَقُواْ
وَقِيلَ
لَهُمْ
تَعَالَوْاْ
قَاتِلُواْ
فِي سَبِيلِ
اللّهِ أَوِ
ادْفَعُواْ
قَالُواْ
لَوْ
نَعْلَمُ
قِتَالاً
لاَّتَّبَعْ
06;َاكُمْ هُمْ
لِلْكُفْرِ
يَوْمَئِذٍ
أَقْرَبُ

مِنْهُمْ
لِلإِيمَانِ
يَقُولُونَ
بِأَفْوَاهِ
07;ِم مَّا
لَيْسَ فِي
قُلُوبِهِمْ
وَاللّهُ
أَعْلَمُ
بِمَا
يَكْتُمُونَ
“İki topluluğun karşılaştığı günde başınıza gelen musibet de Allah'ın izniyledir. Bu da
müminleri belirlemesi ve hem de münafıklık yapanları ayırt etmesi içindir. Ve
onlara: "Geliniz, Allah yolunda savaşınız veya (hiç olmazsa) savunmaya geçiniz."
denilmişti. Onlar ise: "Biz savaşmasını (veya savaş olacağını) bilseydik arkanızdan gelirdik."
 demişlerdi. Onlar, o gün, imandan çok küfre yakındılar. Kalplerinde olmayanı
ağızlarıyla süylüyorlardı. Allah neyi gizlediklerini daha iyi bilendir.” (Al-i İmran,
3/166-167) Fesatçi münafıklar hep aynı şeyi yaptı hep aynı şeyi süyledi. Bu
Cuma vakti sizleri münafıkların hal ve vaziyetlerini iyice anlamaya davet ediyorum. Bakara
suresi 11-16. Ayetleri arasında Rabbimiz bizleri şüyle aydınlatmaktadır.
وَإِذَا
قِيلَ لَهُمْ
لاَ
تُفْسِدُواْ
فِي الأَرْضِ
قَالُواْ
إِنَّمَا
نَحْنُ
مُصْلِحُونَ {11}
أَلا
إِنَّهُمْ
هُمُ
الْمُفْسِدُ
08;نَ وَلَـكِن
لاَّ
يَشْعُرُونَ {12}
وَإِذَا
قِيلَ لَهُمْ
آمِنُواْ
كَمَا آمَنَ
النَّاسُ
قَالُواْ
أَنُؤْمِنُ
كَمَا آمَنَ
السُّفَهَاء
أَلا
إِنَّهُمْ
هُمُ

السُّفَهَاء
وَلَـكِن
لاَّ
يَعْلَمُونَ {13}
وَإِذَا
لَقُواْ
الَّذِينَ
آمَنُواْ
قَالُواْ
آمَنَّا
وَإِذَا
خَلَوْاْ
إِلَى
شَيَاطِينِه
16;مْ قَالُواْ
إِنَّا
مَعَكْمْ
إِنَّمَا
نَحْنُ
مُسْتَهْزِئ
15;ونَ {14} اللّهُ
يَسْتَهْزِئ
15; بِهِمْ
وَيَمُدُّهُ
05;ْ فِي
طُغْيَانِهِ
05;ْ
يَعْمَهُونَ {15}
أُوْلَـئِكَ
الَّذِينَ
اشْتَرُوُاْ
الضَّلاَلَة
14; بِالْهُدَى
فَمَا
رَبِحَت
تِّجَارَتُه
15;مْ وَمَا
كَانُواْ
مُهْتَدِينَ {16}
“Kendilerine: 'Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın' dediği zaman, 'Bizler
sadece ıslah edicileriz' derler. İyi bilin ki, asıl bozguncular kendileridir, lakin farkında değillerdir.
Onlara 'Müslümanların inandığı gibi siz de inanın' denilince de, 'Beyinsizlerin inandığı
gibi mi inanalım?' derler; iyi bilin ki asıl beyinsizler kendileridir, fakat bilmezler. İnananlara
rastladıkları zaman, 'İnanlık' derler, elebaşlarıyla baş başa kaldıklarında, 'Biz şüphesiz
sizinleyiz, onlarla sadece alay etmekteyiz' derler. Gerçekte, Allah onlarla istihza (alay) eder
de azgınlıklarında onlara fırsat verir, bu yüzden onlar bir müddet bocalayıp dururlar.
İşte onlar, hidayete karşılık dalâleti satın alanlardır. Ancak onların bu ticareti kazançlı
olmamış ve kendileri de doğru yola girememişlerdir.” (Bakara, 2/11-16) Rabbimizin izniyle

hiçbir kirli insan emeline ulaşmadı, ulaşamayacak. Milletimiz çok farklı imtihanlardan geçti. Ülkemizi bölmek isteyenler, bizlerin arasını açmak isteyenler, milletimizi parçalamak isteyenler çok oldu. Ama hiç biri emeline ulaşmadı. Rabbimizin bizlere yardımı, bizlerinde birbirimizden ayrılmaması sebebiyle hiç bir bölmeye yaşanmadı. Yaşanmayacak inşallah. Dün Çanakkale buna şahit olmuştur. Dün toprağımızı parçalamak için dünyanın yedi düvelinden gelenler, buna şahit olmuştur. Tüm vatan evladı, doğulusuyla batılısıyla, kuzeylisiyle güneylisiyle vatanlarını savunmuşlar, “Çanakkale Geçilmez” fermanını tüm dünyaya ilan etmişlerdir. Dün Kurtuluş Savaşımız buna şahittir. Vatan topraklarımızı kendi aralarında bölmeyeçparçalamak üzere planlar yapıp bunu eyleme dönüştürmek isteyenlere, Sütç ü İmamlar, Yörük Ali Efeler, Nene Hatunlar, Şerife Bacılar daha nice vatan evladı fırsat vermediler. “Vatan Bölmeye” dediler ve dedirttiler. Dün vatan evlatları, bu toprakları kanlarıyla suladılar. Canlarını seve seve bu topraklar için feda ettiler. Esaret altında kalmaktansa ölmeyi şeref saydılar, şehit oldular. Bedenlerinde yaraları umursamadılar. Kalırsak gazi dediler. İki iyilikten birini istediler. Bugün de kardeşler meydanlarda bir araya geldi. Bugün Nene Hatunlar, yavrularını kundaklarında evlerinde bıraktı meydanlara koştu. Bugün Sütç ü İmamlar, darbeye kalkışana ilk kurşunu attı. Bugün Yörük Ali Efeler, tankların önüne yattı. Bugün Şerife Bacılar, bayraklarını eline alıp bu zillete dur dedi. Bugün, Milletimiz, tarihin sayfalarına geçecek yeni bir destanı daha altın harflerle yazdı. Vatanını böldürtmedi, namusunu çiğnetmedi, bağımsızlığından vazgeçmedi. Şu günümüzde yaşananlar neticesinde Milletimiz sadece darbecilere hadlerinin bildirmeyi. Artık bugünden sonra Müslümanlar, kendilerini ezmek isteyenlere nasıl cevap vereceğini öğrenmiş oldu. Yedi düvel bir daha anladı ki, bu vatan coğrafyasında tekbir ocak kalıncaya kadar vatanımız kimseye teslim edilmeyecektir. Mehmet Akif Ersoy, Çanakkale Şehitlerinde dünün ve bugünün destanını gerçekleştirenlere de şöyle sesleniyordu. Âsım'ın nesli...diyordum ya...nesilmiş gerçek: İşte çiğnetmedi nâmûsunu, çiğnetmeyecek. Kardeşlerim! Vatanımızı bölmek isteyenler, bağımsızlığımıza kastedenler İstiklal Marşımız ya hiç okumadılar, ya hiç anlamadılar ya da unuttular herhalde. Bugün İstiklal Marşımızın şu mısralarıyla vatanımıza, milletimize kastedenlere ve kast etmek isteyenlere yeniden şu kürsüden haykırıyorum. Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?

Şühedâ fıskırarak toprağı sıksan, şühedâ!

Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.

Rûhumun senden İlahî, şudur ancak emeli:

Değmesin ma' bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!

Bu ezanlar-ki şehâdetleri dinin temeli-

Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli. Gün okçular tepesini terk etmeme günüdür. Uhut savaşında, Hz. Peygamber (s.a.s.)’in tüm uyarılarına rağmen “Kardeşlerimiz üstün geldi, biz burada niye bekleyelim” dediler okçular tepesinde bekleyenler. Abdullah b. Cubeyr arkalarından bağırdı, ancak işin bittiğini zannedenler yanılmıştı. Oysaki düşmanlarda tam bu anı beklemekteydi. Müşrik ordusunun atlı birliklerinin komutanı Halid bin Velid, dağda okçuların azaldığını, Müslümanların ganimet toplamakla meşgul olduklarını

gömlerince atlıları hücuma geçirdi. Tepede kalan okçuları şehid edip, Mıslmanlara arkalarından saldırdı. Bu durumu gömler mışrik ordusu da toparlanarak yeniden Mıslmanların üzerine yömlerdedi.

Mışriklerin ileri gelenlerinden Dırar bin Hattab o gömler şöyle anlatıyor:

Biz, Uhud'a geldiğimiz zaman, - "Eğer onlar kalelerinde oturlarsa, onları yenmeye yol bulamayız. Bir süre oturur, sonra dömler geliriz. Eğer kalelerinden çekilip yanımıza gelirlerse, onları yeneriz. Çekilip sayımız onlarınkinden oktur. Hem biz ömler almak için yanıp tutuşuyoruz.

Bedir'de ömlerden hatırlatan kadınlar da bizimle gelmiş bulunuyorlar.

Bizim yanımızda atlar var, onların atları yok. Bizim silahlarımız da onlarınkinden

ok" dedim. Nihayet onlar gelip bizimle karşılaştılar. Vallahi, onlarla

arpışmaya kalkışmamızla, bozulup dağılmamız bir oldu! Kendi kendime, - Bu

Bedir'den de böylük bir yenilgi! dedim. Halid bin Velid'e, -

Mıslmanlara saldırsana! dedim, o bana bunun zor ve faydasız olduğunu

söylüyordu. Bir ara, ömlerinde okçular bulunan dağı bomboş

gömlerince, Halid bin Velid'e: - Ebu Süleyman! Arkanı dömler de bir

bakıver! dedim. Halid, atının gemini çekip arkasına doğru eğilince, atını mahmuzlayıp

hücuma kalktı. Biz de onunla birlikte hücuma kalktık. Dağın ömlerinde 5-10 kişi

bulduk. Onları ömlerden. Sonra Mıslmanların ordugahına

girdik. Zafer yenilgiye dömlermiş, Mıslmanlar bir anda darmadağın

olmuşlardı. Hz. Peygamber (s.a.s), çekilip evresinden ayrılmayanlarla birlikte dağa doğru

çekiliyordu. O gömler durum, Kur'an-ı Kerim de şu şekilde anlatılıyor:

 َلَقَدْ

صَدَقَكُمُ

اللّهُ

وَعْدَهُ

إِذْ

تَحُسُّونَه

15;مبِإِذْنِهِ

حَتَّىإِذَا

فَشِلْتُمْ

وَتَنَازَعْ

78;ُمْفِي

الأَمْرِ

وَعَصَيْتُم

مِّنبَعْدِ

مَاأَرَاكُم

مَّا

تُحِبُّونَ

مِنكُممَّن

يُرِيدُ

الدُّنْيَا

وَمِنكُم

مَّنيُرِيدُ

الآخِرَةَ

ثُمَّ

صَرَفَكُمْ

عَنْهُمْ

أَوْ يَتُوبَ
عَلَيْهِمْ
إِنَّ
اللَّهَ
كَانَ
غَفُوراً
رَّحِيماً
“Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.
Çünkü Allah sadâkat gösterenleri sadâkatları sebebiyle mükâfatlandıracak, münafıklara -dilerse- azap edecek yahut da (tevbe ederlerse) tevbelerini kabul edecektir. Şüphesiz Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.” (Ahzab, 33/23-24) Bir gün bedevinin biri Hz. Peygamber’e geldi. Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu. Sonra yurdunu terk edip Medine’ye yerleşti ve çobanlık yaparak geçimini kazanmaya başladı. Resûlullah (sav), ashâbından birini bu kişiyle ilgilenmesi için görevlendirdi. O günlerde bir savaş olmuştu ve Hz. Peygamber düşmandan alınan ganimetleri taksim ediyordu. O kimseye de hissesini gönderdi. Kendisiyle ilgilenen sahâbî onun hissesine düşen ganimeti verince ona bunun ne olduğunu sordu. Sahâbî,
“Peygamber’in (sav) sana ayırdığı hissedir.” dedi. O, hissesine düşen ganimeti Peygamber’e (sav) getirdi ve bunun ne olduğunu ona da sordu. O esnada orada bulunan sahâbîler de Efendimizle bu kişinin arasında geçen konuşmayı izliyorlardı. Resûlullah (sav), “Bunu senin için ayırdım.” buyurdu. Adam,
“Ben sana ganimet elde etmek için değil -eliyle boğazını göstererek- şuramdan ok ile vurulup şehit olmak ve cennete girmek için uydum.” dedi. Resûlullah (sav), “Eğer gerçekten doğru söylüyorsan ve Allah’a verdiğin sözü tutarsan Allah da sana istediğini verecektir.” buyurdu. Bu kişi, yapılan bir savaşta tam da işaret ettiği yerden okla vurularak şehit oldu. Bu hâide Resûlullah’a (sav) getirdiler. Allah Resûlü, “Bu, o adam mı?” diye sordu. “Evet.” dediler. Resûlullah (sav), “O, Allah’a verdiği sözü tutmuş, Allah da ona dilediğini vermiş.” buyurdu. Sonra onu kendi cübbesi ile kefenledi ve önüne koyarak namazını kıldı. Ardından ona şöyle dua etti: “Allah’ım! Bu kulun senin yolunda hicret ederek şehit oldu. Ben de buna şahidim.” (Nesâî, Cenâiz, 61) Bizde bu Cuma gününde şehirlerimize sesleniyoruz. Şehidim! Sen Rabbine ahdini yerine getirdin. Vatanımıza uzanan hainlere, kalleşlere sen geçit vermedin. Sen üzüIme! Arkandan gelmeyi bekleyen milyonlar var. Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) şehitlerimize ve şehitliği arzulayanlara şöyle iltifat etmektedir. عنْ
أَبِى
هُرَيْرَةَ
أَنَّ
رَسُولَ
اللَّهِ صلى
الله عليه
وسلم قَالَ
وَالَّذِى
نَفْسِى

18; نِعْمَتَ
اللّهِ
عَلَيْكُمْ
إِذْ كُنتُمْ
أَعْدَاء
فَأَلَّفَ
بَيْنَ
قُلُوبِكُمْ
فَأَصْبَحْتُم
بِنِعْمَتِهِ
إِخْوَاناً
وَكُنتُمْ
عَلَىَ شَفَا
حُفْرَةٍ
مِّنَ
النَّارِ
فَأَنقَذَكُمِّنْهَا
كَذَلِكَ
يُبَيِّنُ
اللّهُ
لَكُمْ
آيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ
“Hep birlikte Allah'ın ipi­ne sımsıkı yapışın; bölünüp
parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatı­layın. Hani siz birbirine düşman
kimseler idiniz de Allah gönüllerinizi birleş­tirdi ve O'nun nimeti sayesinde kardeş
oldunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi Allah kurtarmıştı. İşte
Allah size âyetlerini böyle açıklıyor ki doğru yolu bulasınız.” (Al-i İmran,
3/103) Bir diğer ayette birliktelikteki ulvi noktanın ne olduğunu Yüce Rabbimiz şöyle
buyuruyor.
وَأَطِيعُواْ
اللّهَ
وَرَسُولَهُ
وَلاَ
تَنَازَعُواْ
فَتَفْشَلُواْ
وَتَذْهَبَ
رِيحُكُمْ
وَاصْبِرُواْ
إِنَّ اللّهَ
مَعَ
الصَّابِرِينَ
“Allah’a ve Resûl’üne itaat edin ve birbirinizle
çekişmeyin. Sonra gevşersiniz ve gücünüz, devletiniz elden gider. Sabırlı

olun. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 8/46) Geliniz! Bir olalım, iri olalım, diri olalım, gür olalım. Geliniz! Ecdadımız nasıl vatan müdafaasını dün bırakmadıysa bizlerde bugün bırakmayalım. Geliniz! Bugünümüzün okçular tepesi olan meydanları terk etmeyelim. Geliniz! İş bitti diyerek gevşekliğe düşmeyelim. Geliniz! Farklılıklarımızı bir tarafa bırakıp kardeşliğimizi pekiştirelim. Geliniz! Hainlerin, alçağların kursağında kaldığı alça saldırıyı bir daha geri gelmemek üzere tarihe gömelim. Vaazımızı Akif’imizin şu dizesiyle sonlandırıyorum. Tükürün milleti alça vuran darbelere Tükürün onlara alkış tutan kahtelere Yüce Rabbim Vatanımızı, Milletimizi, Ümmet-i Muhammedi her türlü beladan, musibetten, darbeden muhafaza eylesin. Allah’ım daha ilk günden beri vatan hainlerine karlı gelen, canıyla malıyla direnç gösteren siz kıymetli kardeşlerimden razı olsun. Rabbim sizleri iki cihanda aziz etsin. Cumanız mübarek olsun. Ahmet ÜNAL Uzman Vaiz

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)